

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **HRADECKÁ REALITNÍ, s. r. o.**, se sídlem Velké náměstí 149, Hradec Králové, zast. JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8, adresa pro doručování Malé náměstí 124, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. KUKHK-33175/UP/2017/Sv, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 12. 2019, č. j. 30 A 5/2018 – 96,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 12. 2019, č. j. 30 A 5/2018 – 96, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 12. 2019, č. j. 30 A 5/2018 – 96, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu pro Královéhradecký kraj, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení stavebního řádu, ze dne 8. 11. 2017, č. j. KUKHK-33175/UP/2017/Sv. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jako nepřípustné žalobcovo odvolání proti sdělení Městského úřadu Hořice, odboru stavební úřad (dále též „stavební úřad“) ze dne 22. 9. 2017, č. j. MUHC-SU/14690/2017/VA (dále jen „Sdělení“).

I.1. Průběh správního řízení

[2] V územním řízení zahájeném Magistrátem města Hradec Králové o umístění stavby „rekonstrukce stavby Velkého náměstí“ žadatele Statutárního města Hradec Králové bylo stěžovateli zasláno oznámení o zahájení územního řízení ze dne 9. 6. 2015. Ve veřejné vyhlášce

obsahující toto oznámení je stěžovatel uveden jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Takto byl evidován jak při rozhodování o námitce podjatosti Krajským úřadem Královéhradeckého kraje (rozhodnutí z 16. 3. 2016), tak Ministerstvem pro místní rozvoj (rozhodnutí z 28. 7. 2016). Ze spisu je zřejmé, že patrně v důsledku tzv. systémové podjatosti bylo územní řízení předáno Městskému úřadu Hořice. Při nahlížení do správního spisu dne 19. 4. 2017 stěžovatel zjistil, že byl tímto stavebním úřadem zahrnut mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Podáním ze dne 24. 4. 2017 nazvaným „oznámení účastníka řízení“ s tím vyslovil nesouhlas a požádal o postavení účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť stavba se mj. dotýká pozemku, pod nímž se nacházejí sklepní prostory v jeho vlastnictví. Dále poukázal na § 86 odst. 3 stavebního zákona a vyzval k zaslání všech listin týkajících se daného řízení. Oznámení doplnil dne 14. 6. 2017 o argumentaci o vlivu povolené stavby na své sklepní prostory, přiložil fotodokumentaci, a dne 29. 6. 2017 vyzval stavební úřad k vydání usnesení podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stavební úřad mu dne 22. 9. 2017 zaslal Sdělení, že jeho podání týkající se vztahu mezi ním a stavebníkem vyhodnotil jako námitku a založil ji do spisu. Pokud jde o posouzení účastenství, rozhodnutí podle § 28 správního řádu nevydal, neboť dotčené osoby mají podle § 7 odst. 1 správního řádu rovné postavení a účastníci územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) i písm. b) stavebního zákona mají v řízení stejné postavení. Stěžovatel podal proti tomuto Sdělení odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím jako nepřipustné, neboť nesměruje proti rozhodnutí. Ve svém rozhodnutí uvedl, že u nepřipustného odvolání mu nepřísluší posuzovat věcné námitky, ale jen důvody přípustnosti.

I.2. Řízení před krajským soudem

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že ze správního spisu skutečně plyne odlišné postavení žalobce při zahájení řízení a v jeho průběhu i to, že ten s tímto postupem nesouhlasil. Sdělení stavebního úřadu ovšem nemělo povahu rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, ale jednalo se pouze o úkon podle jeho části čtvrté. Odvoláním lze ovšem podle § 81 odst. 1 správního řádu napadnout pouze rozhodnutí. Odvolání proti úkonu, který není rozhodnutím, je nepřipustné, a odvolací orgán je podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítne, aniž by mohl zkoumat věcnou podstatu odvolání. V daném případě nebylo účastenství v řízení sporné, se žalobcem bylo jednáno jako s účastníkem řízení a měl možnost v něm svá práva uplatnit přesto, že pro dotčené kategorie účastníků platí jiná povinnost seznamování s podklady rozhodnutí (adresné zaslání nebo veřejná vyhláška). Za této situace podle krajského soudu nebylo třeba vydávat rozhodnutí o účastenství. Ostatně, pokud by tu povinnost vydat rozhodnutí byla, bylo by možno za ně po materiální stránce považovat vydané Sdělení. Krajský soud ovšem Sdělení za rozhodnutí nepovažuje, neboť nezasahuje do žalobcových práv a povinností. Stavební úřad je povinen v průběhu celého správního řízení sledovat a případně měnit okruh účastníků řízení tak, aby zajistil práva účastníků řízení. Ti pak mají možnost vady v postupu stavebního úřadu uplatnit proti věcnému rozhodnutí. Z těchto důvodů považoval krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného za správné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

II.1. Kasační stížnost

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti vznáší kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[5] Stěžovatel byl v předmětném územním řízení v oznámení o jeho zahájení zařazen mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, načež v průběhu dalšího řízení byl přeřazen mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Rozdělení účastníků stavebního řízení do určitých kategorií má odlišnosti promítající se do hmotněprávního i procesněprávního postavení. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že zařazení do určité kategorie účastníků se nijak nedotýká jeho veřejných subjektivních práv. Stanovení správného okruhu účastníků řízení je prvotním úkonem v každém správním řízení a úřad musí jejich postavení zkoumat v průběhu celého řízení. Stěžovatel stavebnímu úřadu doložil listiny nasvědčující postavení účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Konkrétně se na pozemku, na němž bude prováděna umístěvaná stavba, nachází stavba v jeho vlastnictví (sklepní prostory a kanalizační přípojky). Krajský soud na jedné straně považuje správné určení okruhu účastníků řízení za stěžejní a na druhé straně tvrdí, že nesprávným zařazením nedošlo k žádnému dotčení práv; v tom je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Dotčení subjektivních práv je zřejmé z toho, že podle § 86 odst. 3 stavebního zákona musí stavebník předložit souhlas vlastníka dotčené stavby a účastníka podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Postup stavebního úřadu, žalovaného i krajského soudu stěžovatele cíleně zbavuje jeho práv v územním řízení. Stavební úřad se rozhodl nekonat, nevydal rozhodnutí, ale Sdělení, které stěžovateli nedalo příliš šancí se mu bránit. Možnost namítat porušení procesních předpisů v odvolání proti územnímu rozhodnutí je v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Ze všech těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

II.2. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalovaného správního rozhodnutí a plně se ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

III.1. Podmínky projednání kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Důvodnost kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

III.2. Posouzení důvodnosti kasačních námitek

[10] Stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1, písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nedostatečné zjištění skutkové podstaty, z níž správní rozhodnutí vycházelo, a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[11] Předně je třeba se zabývat kasační námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku, neboť zpravidla jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze vážit důvodnost dalších kasačních námitek. Stěžovatel ji spatřuje v tom, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na jedné straně tvrdí, že určení okruhu účastníků řízení je stěžejní, a na druhé straně neshledává porušení žalobcových práv v jeho nesprávném zařazení do určité kategorie účastníků řízení.

[12] Vnitřní rozpornost důvodů rozsudku by jistě mohla způsobit jeho nepřezkoumatelnost. Význam, který krajský soud přiřkl vymezení okruhu účastníků správního řízení, je jednoznačný, a stěžovatel je v tom s ním zajedno. V daném případě stavební úřad okruh účastníků řízení vyzemil a krajský soud dospěl k závěru, že zařazením do určité kategorie účastníků řízení nemohlo dojít k dotčení stěžovatelových práv, což opřel o porovnání procesních práv obou sporných účastnických kategorií v územním řízení. V tom není nic nepřezkoumatelného či nesrozumitelného; neznamená to však, že tento závěr krajského soudu je správný. Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu ovšem kasační soud nepřisvědčil.

[13] Před hodnocením úplnosti skutkových zjištění potřebných pro posouzení postavení stěžovatele jako účastníka řízení, je třeba vymežit sporné kategorie. V dané věci bylo stavebním úřadem vedeno územní řízení. Účastníky územního řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona jsou:

a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě,

b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.

[14] Ze správního spisu je zřejmé, že v řízení o vydání územního rozhodnutí na stavbu „rekonstrukce stavby Velkého náměstí“ bylo řádně zjištěno, že žadatel hodlá provádět stavbu mj. i na pozemku č. X v k. ú. H. K., který je jeho vlastnictvím. Stěžovatel je vlastníkem nemovitosti s tímto pozemkem sousedící. Mimo to však tvrdí, že je vlastníkem podzemní stavby, která se nachází pod tímto pozemkem. Úvaha o tom, zda v řízení mělo, či nemělo být rozhodováno o účastenství, se odvíjí od jednoznačnosti či spornosti jeho postavení.

[15] Stěžovatel měl v územním řízení postavení účastníka řízení, pouze je názoru, že mu k jeho žádosti mělo být rozhodnutím stavebního úřadu přiznáno účastenství podle jiného ustanovení, než do jakého byl přeřazen. Podle § 28 odst. 1 správního řádu *(z) účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se označuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozmí.* Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 – 39, vyslovil, že *„(u)snesení o tom, zda osoba tvrdící své účastenství účastníkem řízení je, či nikoli, není správní orgán povinen vydávat v případech, kdy není třeba provádět jakékoli právní hodnocení věci nad rámec prosté aplikace normy; o takový případ se jedná v situaci, kdy je toto účastenství expressis verbis řešeno přímo v zákoně. Stejně může postupovat i v případě, kdy pro posouzení této otázky není třeba provést skutková šetření. V ostatních případech je nutno vycházet z existence „pochybností“ (§ 28 odst. 1 věta první správního řádu z roku 2004) a musí být o tvrzeném účastenství vydáno usnesení. Postup, kdy o tvrzeném účastenství nebude vydáno usnesení (a věc bude vyřešena toliko neformálním sdělením), je třeba omezit na zcela nesporné situace, a v hraničních případech postupovat cestou vydání usnesení ve smyslu § 28 odst. 1 věty druhé správního řádu z roku 2004, podrobeného instanční kontrole.“*

[16] Ustanovení § 28 správního řádu nelze vztahovat jen na případy, kdy někdo účastníkem řízení není a tvrdí, že jím má být. Podle tohoto ustanovení je třeba postupovat i v případě,

pokračování

že zákon zná více kategorií účastníků řízení, přičemž jim přiznává odlišná procesní práva, zejména pokud se odrážejí do práv hmotných. Stavební úřad vycházel v první řadě z toho, že ve správním řízení mají dotčené osoby rovné postavení. Ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu, z něhož to dovozuje, však není podstatné. Upravuje totiž rovnost postavení při uplatňování procesních práv v řízení; v dané věci je však podstatný vliv i na práva hmotná. Rozhodné není ani to, že krajský soud ve shodě se stavebním úřadem neshledal rozdíl v procesním postavení obou skupin účastníků řízení a zřejmě ani v dopadu do práv hmotných, což dovodil z toho, že obě skupiny mohou podávat námitky a pouze je jim odlišným způsobem doručováno. Pokud jde o doručování, pak podle § 87 odst. 1 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2017 se účastníkům podle § 85 odst. 2 písm. a) téhož zákona doručovalo jednotlivě, stejně tak podle § 92 odst. 3 téhož zákona, kdežto účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) se doručovalo veřejnou vyhláškou. Po uvedeném datu se úprava doručování změnila, ovšem důsledky vůči oběma účastnickým skupinám jsou ve výsledku shodné. Pokud jde o dopad do hmotných práv, nelze krajskému soudu přisvědčit, že k závěru o jejich shodném postavení stačí, že obě skupiny účastníků řízení mohou podávat námitky. V § 89 odst. 4 stavebního zákona je toto právo skutečně přiznáno všem účastníkům řízení, každý však může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. Toto dotčení může být mezi účastníky podle § 85 odst. 2 písm. a) a podle písm. b) téhož ustanovení odlišné; ostatně odlišný rozsah jejich hmotných práv je kritériem pro zařazení do obou skupin účastníků řízení. Dopad do hmotných práv tu tedy může být rozdílný, nehledě na stěžovatelem tvrzený zásah do hmotného práva tím, že zařazením mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je také popřeno právo vlastníka pozemku na vyjádření souhlasu či nesouhlasu podle § 86 odst. 3 [nyní § 86 odst. 2 písm. a)] stavebního zákona.

[17] Změní-li se důvody pro postavení účastníka řízení v průběhu řízení, měl by o tom být vyrozuměn; to je součástí vstřícnosti správního orgánu vůči dotčeným osobám plynoucí z § 4 správního řádu. V daném případě stěžovatel sám požádal o to, aby byl dále veden jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť byl přesvědčen, že přeřazením do skupiny účastníků řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona došlo k zásahu do jeho procesních i hmotných práv. Nezbytnost vydání negativního rozhodnutí závisí na tom, zda je ze spisu bez dalšího zjišťování zřejmé, že účastníkem řízení v požadované kategorii být nemá. To v daném případě splněno nebylo, spis předložený soudu tyto podklady neobsahuje, přestože pravděpodobně existují. Důvody uvedené ve Sdělení pak nepokrývají v úplnosti všechny skutečnosti, které jsou pro určení postavení účastníka řízení podstatné.

[18] K těm patří posouzení charakteru stavby, od níž stěžovatel své právo odvozuje. Podle § 498 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jsou nemovitými věcmi *pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li jiný zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá.*

[19] Pokud jde o podzemní stavby se samostatným účelovým určením, musí být funkčně samostatné; pokud nejsou, jsou součástí s ní související nadzemní stavby. Příkladem staveb, které nejsou součástí pozemku, ale jsou samostatnými stavbami, ač jsou pevně spjaty s pozemkem a nelze s nimi bez porušení podstaty manipulovat, jsou dálnice, silnice a místní komunikace (zákon č. 31/1997 Sb., o pozemních komunikacích); k tomu viz Občanský zákoník, Komentář, Petrov, Výtisk, Beran a kolektiv, C. H. Beck, Praha 2017, s. 531. Z toho je zřejmé, že pokud jsou stěžovatelem označené podzemní stavby stavbami se samostatným účelovým určením, je jako jejich vlastník v postavení souseda (zdola) ve vztahu ke stavbě náměstí, jehož stavební část je komunikací (tedy samostatnou nemovitostí), a to navíc k postavení vlastníka hlavní sousední stavby. Pokud podzemní stavby jsou součástí hlavní stavby stěžovatele, je dotčen pouze jako

sousedící vlastník této hlavní stavby. V obou případech pak je rozhodné, zda na sklep jako samostatnou stavbu či jako součást hlavní stavby stavba komunikace přiléhá, či nikoliv.

[20] Je pravdou, že ze správního spisu nejsou zřejmá zjištění rozhodná pro posouzení charakteru podzemních staveb stěžovatele v mezích citovaného ustanovení občanského zákoníku a neplyne to ani z žádného vyjádření stěžovatele. Z ničeho ale také není zřejmé, že by právě podzemní stavby ve vlastnictví stěžovatele byly důvodem, proč byl zprvu považován za účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Určitou indicií je ve správním spise založený přípis Statutárního města Hradec Králové ze dne 25. 10. 2017 (tedy z data po vydání Sdělení). Tam je uvedeno, že důvodem pro zařazení stěžovatele (i řady jiných osob) mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona bylo, že stavbou měly být dotčeny plynové přípojky k sousedním domům. Vzhledem k tomu, že stěžovatel (i jiné osoby) nedal souhlas s jejich plánovaným dotčením, byl projektantem zúžen rozsah záměru rekonstrukce náměstí a technické řešení původně spočívající ve vymístění hlavních uzávěrů plynu bylo změněno na osazení provizorních uzávěrů plynu na stávajících plynovodních přípojkách ve vlastnictví plynáren. Z uvedeného přípisu je rovněž zřejmé, že stavební úřad měl blíže neuvedeného dne provádět kontrolní prohlídku za účasti mj. stěžovatele, jejímž předmětem bylo posouzení dotčení jeho podzemních staveb. Přitom mělo být zjištěno, že se jedná o sklep domu č. 149, jehož malá část cca 1,5 x 2,2 m zasahuje do parcely č. X, a to v hloubce 5,62 m v úrovni podlahy a cca 3,62 m v úrovni stropu, což je i vzdálenost ke konstrukční vrstvě komunikace (náměstí).

[21] Obsah tohoto přípisu je ovšem zprostředkovanou informací a je s podivem, že doklad o výsledku této kontroly není součástí spisu a nebyl hodnocen při posuzování stěžovatelovy žádosti o jiné postavení v řízení.

[22] Žalovanému lze přisvědčit, že při zamítnutí odvolání jako nepřijatelného se mohl zabývat pouze tím, zda se jedná o nepřijatelné odvolání, a nikoliv podstatou věci. Problém je, že podstata věci hraje roli právě pro posouzení nepřijatelnosti odvolání. V první řadě není rozhodné, že stěžovatel „nějakým“ účastníkem řízení byl, neboť existují rozdílné kategorie účastníků řízení s odlišnými dopady do jejich procesních i hmotných práv. Pokud by žalovaný na podkladě spisu zjistil, že podklady pro posouzení účastenství byly úplné a jednoznačné a důvody Sdělení tomu odpovídaly (tj. rozhodnutí o účastenství nebylo třeba vydávat), pak měl toto shrnout a o tuto argumentaci opřít, že Sdělení není rozhodnutím, a že odvolání proti takovému úkonu je nepřijatelné. Pokud ovšem na podkladě spisu a neúplných důvodů uvedených ve Sdělení nelze otázku považovat za jasnou (a tedy mělo být vydáno rozhodnutí), mohl žalovaný akceptovat, že Sdělení je po materiální stránce negativním rozhodnutím, připustit odvolání a vady odstranit v odvolacím řízení, tj. postavit najisto splnění podmínek požadovaného účastenství. Žalovaný tedy rozhodl o zamítnutí odvolání jako nepřijatelného, aniž měl postaveno najisto, že rozhodnutí nemělo být vydáno, ani že napadený úkon nelze považovat za rozhodnutí.

[23] Krajský soud akceptoval, že obsah spisu, který měl k dispozici, nenasvědčuje úplnému zjištění podstatných skutkových okolností, což mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Tím byl naplněn kasační důvod podle 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajský soud rovněž přejal a rozvinul nesprávný právní názor na nezbytnost rozhodování o účastenství v řízení v situaci, kdy zákon upravuje více kategorií účastníků řízení, s odlišnými procesními a hmotnými právy. Tím byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] Postavení rozhodných skutečností najisto pak vyžaduje doplnění řízení o protokol z kontrolní prohlídky stavebního úřadu, o niž se opírá výše zmíněný přípis stavebníka ze dne 25. 10. 2017, případně dalších listin ze spisu, který je veden o územním řízení,

pokračování

pokud jimi lze osvětlit charakter podzemních staveb stěžovatele a jejich souvislost se stavbou náměstí. Toto doplnění není vyloučeno v rámci řízení před soudem.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[25] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek zrušil v souladu s § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem výše vysloveným.

[26] V souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodoval o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť to přísluší až krajskému soudu v dalším rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu